

рѣчиве слепо заузети, за своју слободу и самосталностъ плашљиво забринутѣ, непоняю такови племена и нарѣчїя обожателѣи башѣ ништа, што бы у славянскомъ свету іошѣтѣ лепшегъ и болѣгъ быти могло, што они немаю, нечине и непишу. Пре 20 а и пре 10 година, (разумева се по оригиналу) іошѣтѣ бы у Варшави оногъ човека изсмеяли, кои бы се усудио у отмѣномъ каквомъ друштву о рускомъ каквомъ роману или о србскомъ или словенскомъ епосу штогодъ говорити: али садъ признаю Поляци да и другїи Славяни даръ, вкусъ и стихотворно нарѣчїе имаю као и они. Ми истина свагда са удовольствомъ гледамо кадъ едно племе и само себе любви, своє синове и кѣри узвищава, своју робу и дѣла другима предпоставля, своє списателѣ почитуе, и вообщте добро мѣние о себи има: алъ само нетреба да насъ све ово одъ узаймности удалява, да се у високоумїе и самохвалностъ или у презрїенїе прама другїи претвори, и да завистъ, и оно што бы другимъ нашимъ сроднимъ тешко пало у нѣма узбудимо. Ђръ не само у свима людма, него и у свима народима и племенма лежи по нешто одъ нарави оногъ Атинянина, кои е гласъ свой противъ Аристѣда да се прогони само зато дао, што су га сви за најболѣгъ и најправичнигъ међу Грцима називали и хвалили. Треба да и поєдна племена себе цене, али іошѣтѣ више треба да цео народъ уважаваю.